

Sygn. akt III Cz 958/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędziowie SO Gabriela Sobczyk

SR (del.) Roman Troll (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2014 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzycielki (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko dłużnikom M. K. i I. K.

o nadanie klauzuli wykonalności

na skutek zażaleń dłużników

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 18 kwietnia 2014 r., sygn. akt I Co 821/13

postanawia:

1) oddalić oba zażalenia,

2) zasądzić od dłużniczki I. K. na rzecz wierzycielki (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Cz 958/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Rybniku sprostował oczywistą omyłkę pisarską w postanowieniu tegoż Sądu z dnia 10 marca 2014 r. polegającą na błędnym oznaczeniu imienia dłużnika poprzez wpisanie w miejsce słowa (...) słowa (...).

Zażalenia na to postanowienie złożyli dłużnicy w osobnych pismach zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie art. 350 § 1 i 2 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc poprzez przyjęcie, iż błąd w zakresie imienia dłużnika stanowi oczywistą omyłkę pisarską i wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W odpowiedzi na zażalenie wierzycielka wniosła o oddalenie zażalenia I. K. i zasądzenie kosztów postępowania od I. K., a w uzasadnieniu podała, że zażalenie jest bezpodstawne.

Jak wynika z kart 83 – 85 wierzycielka otrzymała zażalenia każdego z dłużników.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 350 § 1 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc sprostowanie może dotyczyć niedokładności, błędów pisarskich albo rachunkowych lub innych oczywistych omyłek zawartych w postanowieniu.

Sąd Rejonowy prowadząc sprawę przeciwko M. K. i I. K. pomimo prawidłowego określenia jego imienia zarówno we wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, jak i w tytułach wykonawczych będących w dyspozycji sądu omyłkowo wskazał, iż imię dłużnika to (...) zamiast prawidłowego (...). To prawidłowe imię wynika z wniosku wierzycielki oraz z tytułów wykonawczych i wcześniejszego postanowienia Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 27 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy nie prowadził sprawy przeciwko D. K., bo takiego wniosku nie było, a postępowanie prowadzono właśnie przeciwko M. K..

Instytucja sprostowania postanowienia ma służyć usunięciu niezgodności pomiędzy rzeczywistą wolą i wiedzą składu orzekającego a ich wyrażeniem na piśmie (K. Piasecki [w:] Kodeks postępowania cywilnego, t. 1, Komentarz do art. 1-366, red. K. Piasecki, Warszawa 2010, s. 1589). Należy także podkreślić za Sądem Najwyższym, że oczywistość omyłki pisarskiej, rachunkowej lub innej wynika bądź to z natury samej omyłki, bądź to z porównania orzeczenia z uzasadnieniem, z treścią wniosku lub innymi okolicznościami; omyłka pisarska to widoczne, wbrew zamierzeniu sądu, niewłaściwe użycie wyrazu, widocznie mylna pisownia, błąd gramatyczny albo nie zamierzone opuszczenie jednego lub więcej wyrazów. To samo dotyczy użytego w sentencji orzeczenia imienia i nazwiska strony. Wymienienie stron w sentencji orzeczenia jest istotną częścią tej sentencji, chodzi bowiem o określenie osób, w stosunku do których orzeczenie ma wywołać skutki prawne. Jeżeli sąd, kierując się brzmieniem oznaczenia stron podanym we wniosku, wymieni w sentencji orzeczenia strony sprzecznie z materiałem zebrany w sprawie i niezgodnie z rzeczywistym stanem sprawy, dopuszcza się niedokładności lub omyłki podlegającej sprostowaniu na podstawie art. 350 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 1995 r., sygn. akt III CZP 55/95, opublik. w OSNC z 1995, nr 9, poz. 126).

Z powyższych względów oba zażalenia są bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 385 kpc w związku z art. 397 § 1 i 2 kpc, art. 350 § 1 kpc i art. 13 § 2 kpc, zażalenie jako bezzasadne należało oddalić.

Jednocześnie orzeczenie o kosztach postępowania oparto na treści art. 98 § 1 i 3 kpc, art. 99 kpc w związku z art. 13 § 2 kpc oraz § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), albowiem zażalenie dłużniczki oddalono, a wierzycielka poniosła koszty związane z reprezentacją w postępowaniu zażaleniowym przez radcę prawnego, które wynoszą w stawce minimalnej 60 zł.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk